

Posudek vedoucího práce na diplomovou práci Bc. Martina Beauforta „Techno-communitas“: Transformace fenoménu freetekno z perspektivy sociální a kulturní antropologie. Praha, Fakulta humanitních studií UK 2019, 106 s.

Předkládaná práce Martina Beauforta nevznikala snadno. Vedle zdravotních problémů, s nimiž se Martin musel potýkat, na tom má podíl i jeho rozhodnutí několikrát relativně radikálně přepracovat její strukturu. Důvodem mu byla snaha nalézt nejlepší způsob, jakým synchronní perspektivu svého etnografického výzkumu uvést do souladu s diachronní perspektivou problému, který řešil. Tímto problémem mu byla česká freetekno scéna a proměna jejího charakteru, k níž v průběhu její dosavadní existence došlo. I přes tyto nesnáze Martin práci po čtyřech dlouhých letech zdárně dokončil a její výsledek je pro mne více než uspokojivý.

Martin Beaufort ve své práci zúročil mnohaletý etnografický výzkum, který započal již jeho bakalářskou prací, během něž se postupně posunul z pozice outsidera do pozice insidera. Je proto škoda, že se při popisu metodologie svého výzkumu (s. 33-40) uchyluje k Hendlově v mnoha ohledech problematické „učebnici“ kvalitativního výzkumu a nezohledňuje více epistemologická a ontologická východiska soudobé etnografie.

Ačkoliv svou práci situuje do kontextu subkulturních studií (s. 11-15), v jejichž rámci také prezentuje současný stav bádání fenoménu freetekna, primárním teoretickým rámcem je mu „klasická“ antropologická teorie struktury a anti-struktury Victora Turnera. Právě v ní nachází nástroj k uchopení napětí mezi scénou/subkulturou a dominantní společností/mainstreamem, jež je stěžejní nejen pro freetekno scénu, ale pro subkultury obecně. Ve zmiňovaném přehledu stavu bádání téměř vyčerpávajícím způsobem zpracoval nejen veškeré stěžejní zahraniční práce, věnující se tomuto fenoménu, ale i studie pojednávají tento fenomén v českém prostředí včetně absolventských prací. Spojení téměř vyčerpávajícím způsobem užívám záměrně, neboť v něm přeci jen absentují některé české studie, zejména z per etnomuzikologů.

Jádro práce představují dvě kapitoly – Historicko-etnografický exkurz (s. 41-63) a Fenomén freetekno v synchronní a diachronní perspektivě (s. 64-95). V první z nich autor s využitím kombinace literatury a vlastních etnografických dat představuje vývoj české freetekno scény od okamžiku jejího vzniku po současnost. V druhé pak předkládá interpretaci tohoto vývoje opírající se vedle zmiňované struktury a anti-struktury, resp. liminality a liminoidity Victora Turnera, o Deleuzeho a Guattariho rhizom a Maffesoliho neo-tribalismus. Transformaci fenoménu freetekno interpretuje jako proces normativizace a domestikace původně spontánní communitas, který vede k prolínání freetekno scény s mainstreamovou společností, čemuž se její část snaží vyhnout konstitucí nových linií úniku. Zdůrazňuje přitom proces neustálého oscilování mezi spontánní rituální antistrukturou a normativní sociální strukturou.

Martinovi Beaufortovi se tak daří nejen popsat zkoumaný fenomén freetekna a jeho proměn, ale také nabídnout jejich teoreticky podloženou interpretaci. Využívá přitom celé řady sociálněvědních teorií, které zručně splétá do výše zmíněné jednotící výkladové linie. Trochu mne však přeci jen mrzí, že ve finálním vzepětí při jejím dokončování již nenašel sílu zpracovat závěr jinak než jako pouhé stručné shrnutí svých zjištění.

Po stránce formální práci nemám v podstatě co vytknout. Struktura výkladu je přehledná, autor spolehlivě odkazuje na všechny užitá zdroje a svá tvrzení pevně ukotvuje v datech či literatuře. Práce je psaná čtivě a bez gramatických chyb a překlepů. Jistou výhradu mám k nadužívání akademického „žargonu“, které práci možná trochu zbytečně vzdaluje potenciálním čtenářům mimo akademickou obec, např. z řad autorových informátorů.

Celkově předkládaná práce Martina Beauforta dle mého názoru jednoznačně splňuje požadavky kladené na diplomovou práci. Doporučuji ji proto k obhajobě a navrhuji hodnocení **výborně**.